

Ježto tedy námitky stížnosti jsou bezdůvodny, námitka posléze dotčená pak nepřijatelná, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 452.

Zabírání bytů: * Žena není legitimována ke stížnosti proti rozhodnutí zabírajícímu byt, resp. místnosti, jež muž jako nájemce zabraného bytu (resp. místnosti) sám nenařiká.

(Nález ze dne 14. června 1920 č. 4271.)

Věc: Anna Thomová v Litomyšli proti okresní politické správě v Litomyšli o zabránění místnosti.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřijatelná.

Důvody: Naříkané rozhodnutí okresní správy politické v Litomyšli ze dne 12. dubna 1920 čís. 9078 zabralo v předním traktu domu čís. pop. 465 v Litomyšli hostinskou místnost, kuchyň a spíž jednak z důvodu, že pachtýř hostinské živnosti Rudolf Thoma místností těch k účelům hostinským nepoužívá a používati nemůže, poněvadž jeho pachtovní práva zanikla zánikem hostinské koncese, která patřila Stanislavu Vagnerovi, jednak proto, že neprokázal povolení městského úřadu, aby mohl bývalé hostinské místnosti spojit se svým bytem v zadním traktu domu ležícím.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí manželkou Rudolfa Thomy, Annou Thomovou, jež vznesla odpor proti zabránění, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nejvyšší správní soud může dle §u 2 zákona o správním soudě podrobiti svojí kognici toliko rozhodnutí neb opatření správních úřadů, jimiž nějaké subjektivní právo stěžovatelovo bylo porušeno.

Stěžovatelka ve stížnosti dovozuje, že zabráněním místností porušeno bylo její právo na užívání místností a to v nesouhlasu s ustanovením zákona o zabírání bytů, nelze jí však dáti za pravdu.

Dle §u 10 zákona o zabírání bytů ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. zák. a nař. pozbývají zabráněním bytu neb místností vlastník domu a nájemník práva, by volně nakládali se zabranými byty a místnostmi, a nájemní smlouvy o nich se zrušují dnem, kdy projde lhůta k vyklizení. Zabránění bytu, resp. místností, jež byly používány nájemcem podle dojednané nájemní smlouvy, je tedy zásahem do práv vlastníka domu a nájemce. Důsledně proto zákon v §u 11 leg. cit. předpisuje, aby v těchto případech bylo řízení provedeno s vlastníkem domu a nájemcem, a jim aby bylo doručeno rozhodnutí o zabránění bytu, resp. místností. Jen jim zákon přisuzuje postavení strany, jde-li o zabránění bytu nebo místností pronajatých, a zabránění, jež provedeno bylo po řízení mezi obcí resp. společným bytovým úřadem na straně jedné a vlastníkem nemovitosti a nájemcem na straně druhé, jeví plné své účinky nejen proti vlastníku a nájemci, nýbrž i proti všem osobám, které mocí svého rodinného poměru vůči vlastníku domu nebo nájemci zabraných místností spolu-užívaly.

Rozhodnutí I. stolice o zabrání místností v předním traktu domu čis. pop. 465 v Litomyšli doručeno bylo, jak ze spisů je patrné, stěžovatelce a jejímu manželu Rudolfu Thomovi. Odpor nepodával Rudolf Thoma, nýbrž toliko jeho manželka, jež v něm uplatňovala především námitku, že zabrané místnosti byly najmuty jejím mužem. Naříkané rozhodnutí zjišťuje, že nájemcem zabraných místností byl Rudolf Thoma a stěžovatelka ve stížnosti dovozuje opětně v souhlasu se zjištěním naříkaného rozhodnutí, že zabrané místnosti byly najmuty jejím manželem.

Zjištění, že nájemcem zabraných místností byl Rudolf Thoma, je za tohoto stavu věci dle §u 6, odst. 1 zákona o správním soudě pro nejvyšší správní soud závazným. Je-li však na jisto postaveno, že Rudolf Thoma byl jako nájemce smluvním uživatelem zabraných místností, pak dle výše doličených úvah přísluší Rudolfu Thomovi postavení strany v řízení týkajícím se zabrání místností jím najmutých, nikoliv však stěžovatelce a zábor sám postihl svými účinky, jak je na mysli má § 10 zákona o zabírání bytů, toliko právní sféru Rudolfa Thomy, nikoliv však právní sféru stěžovatelčiny.

Užívala-li stěžovatelka, jak tvrdí, s ostatními členy rodiny zabraných místností, pak jich užívala mocí svého rodinného poměru vůči nájemci, jenž je jejím manželem a s nímž jako s hlavou rodiny dle §§ 91 a 92 o. z. o. má povinnost sdíletí společnou domácnost. Zabráním, jež vůči manželu jako nájemci vešlo v právní moc, nebylo tedy vsaženo v její subjektivní práva, jak o nich mluví § 10 zákona o zabírání bytů, a slušelo proto její stížnost proti rozhodnutí II. stolice zábor místností potvrzující dle §§ 21 a 2 zákona o správním soudě odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 453.

Vyživovací příspěvek: * Nárok na vyživovací příspěvek příslušníků osoby povolané k aktivní službě vojenské proti státu čsl. dle zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. jest podmíněn československým státním občanstvím povolaného.

(Nález ze dne 14. června 1920 č. 4539.)

Věc: Anna W-ová v Holeišově proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 9. dubna 1918 zažádala stěžovatelka, aby její dne 13. ledna 1918 mimo manželství narozené dceři Marii Terezii přiznán byl vyživovací příspěvek, uvádějíc, že otcem dítěte toho jest voják Josef N., komandovaný do Škodových závodů.

Šetřením, které provedeno bylo, když stěžovatelka podala dne 18. července 1919 předepsanou přihlášku, zjištěno, že Josef N. byl dne 31. října 1918 ze Škodových závodů propuštěn, poněvadž je maďarským příslušníkem.